

ภัทร์กร อยู่สุข 2554: ความว่าเหว่ การเห็นคุณค่าในตนเอง การสนับสนุนทางสังคม และสุขภาพจิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนปทุมวิไล จังหวัดปทุมธานี
ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาชุมชน) สาขาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์สุภาณี สนธิรัตน, Ed.D. 182 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความว่าเหว่ ระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง ระดับการสนับสนุนทางสังคม และระดับสุขภาพจิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนปทุมวิไล จังหวัดปทุมธานี 2) ศึกษาเปรียบเทียบสุขภาพจิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ตามปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความว่าเหว่และสุขภาพจิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 4) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและสุขภาพจิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 5) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนทางสังคมและสุขภาพจิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 6) ศึกษาปัจจัยที่สามารถร่วมกันทำนายสุขภาพจิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนปทุมวิไล จังหวัดปทุมธานี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 จำนวน 320 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test ค่า F-test การทดสอบความแตกต่างรายคู่โดยวิธี LSD ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน และการวิเคราะห์ค่าถดถอยพหุคูณ กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติต่ำสุดที่ 0.05

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีความว่าเหว่ในระดับต่ำ มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับปานกลาง มีการสนับสนุนทางสังคมในระดับสูง มีสุขภาพจิตในระดับปานกลาง 2) นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกันมีสุขภาพจิตแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 3) ความว่าเหว่ไม่มีความสัมพันธ์กับสุขภาพจิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 4) การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์กับสุขภาพจิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.001 5) การสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์กับสุขภาพจิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.001 6) การสนับสนุนทางสังคม การเห็นคุณค่าในตนเอง สามารถทำนายสุขภาพจิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนปทุมวิไลได้ ร้อยละ 26.4

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก